

■ **Oasis en el desert.** Tot això passa fora de Barcelona, mentre el Cap i Casal esdevé un esgarrifós desert en què l'oasi creat per les mitges hores a la Pedrera pels emprenedors Mas i Mas aporten una mica de nutritiu musical. Just abans, hi ha un Grec que aquest cop ha presentat més espectacles clàssics, de clares notacions teatrals, que altres anys: alguns d'horripilants (va ser molt divertit llegir les teories conspiratives, dignes de *Cuarto milenio*, per explicar les escri-

dassades a *Histoire du soldat*), d'altres d'excelsos (com cert *Dido & Aeneas*, soliu exemple d'òpera barroca en una ciutat de programadors al·lèrgics als seus encisos). Concentrar l'activitat del Grec al voltant de Montjuïc és, per altra banda, una bona idea per fer justícia a la definició de festival abans aportada i no diluir l'oferta enmig de l'urbes. Però això no obsta que sobti que la programació de juliol de L'Auditori no hagi estat inclosa com fins ara en el cartell. Sumar sol ser millor que

restar, i més tenint en compte que al Grec aquests concerts no li deuen pas costar ni un duro.

■ **El final d'una era.** Comentàvem fa uns dies que, a nivell mediàtic, Bayreuth va superar amb escreix Salzburg en la quasi simultània

inauguració d'ambdós certàmens. I, ves per on, ho ha tornat a fer ara que els dos festivals més famosos del planeta baixen per aquest any el teló. La veritat, la família Wagner, si no existís, caldria inventar-la amb urgència. El cop d'efecte de Nike Wagner ha estat sensacional. Gens resignada a tirar la tovallola en la pugna pel control del Turó Verd en favor de les seves cosines Eva i Katharina, la filla de Wieland Wagner ha tret del barret el nom de Gerard Mortier. Segur que els seus

plans per a Bayreuth seran ben diferents dels incòmodes equilibris que ha de fer Jürgen Flimm a Salzburg per accontentar els patrocinadors i el que li deu demanar el seu propi cos. Al wagnerianisme més militant se li deuen haver erigit tots els cabells del cos davant el temor que la hipotètica arribada de Mortier a Bayreuth signifiqui que la *Tetralogia* del 2013 la dirigeixi Sylvain Cambreling, fidel des de fa lustres al gestor belga, i no Christian Thielemann. Fem broma, per

descomptat, però coses més rares s'han vist. De moment, dijous passat es va viure un moment històric, el comiat de Wolfgang Wagner com a cap suprem de Bayreuth. Les seves *plançons* i favorites a la successió (a la foto, Eva amb el seu pare) no es van voler perdre una cita històrica, el punt final a 57 anys de gestió, 42 dels quals en solitari, i 1.706 representacions. La solució? En teoria demà, però coneixent els arguments wagnerians, potser encara falta per a la redempció final.

Música

Xavier Cester

Festivals

Sort que ens queden Torroella de Montgrí i Vilabertran. Aquest sentiment, expressat de forma més o menys explícita, ha estat un *basso ostinato* al cap de molts aficionats al llarg d'aquest poc més de mes i mig de festivals d'estiu que es clou, de forma no oficial, amb els concerts del cap de setmana vinent de la Schubertiada. Ha estat perceptible un cert desconcert entre el melòman que va vist com els dos certàmens esmentats s'erigien com un refugi davant l'avenc d'una oferta de caire més populista.

La síndrome Cap Roig i la deriva de Peralada han estat els principals motius de preocupació per als qui creuen que un festival es defineix per la seva capacitat de presentar, en un període de temps concentrat i en un indret singular, una oferta pròpia i diferenciada (res, per tant, de cicles de concerts d'estiu amb el cartell de festival). En aquesta preocupació melòmana juga un paper gens menystenible el grau de distorsió mediàtica que algunes entitats són capaces de generar.

És bo recordar aquí un comentari publicat fa unes setmanes pel camarada Hernández Ripoll sobre l'atenció diferenciada que reben els festivals als mitjans, independentment de la qualitat de la seva oferta. Dit d'una altra manera, per què d'alguns se'n parla molt més que d'altres? És molt simplista atribuir-ho a la capacitat de donar menjar i beure a la canallesca, més que res perquè de morts de gana no en coneixem pas gaires en el sector; almenys en l'àmbit clàssic que ens interessa. Pot ser més determinant a vegades un factor tan prosaic com disposar o no de cotxe propi (o

El camí del rigor i l'excel·lència: Torroella va obrir enguany el festival amb la seva pròpia orquestra, l'Acadèmia 1750 ■ JORDI PUIG

manllevat) per arribar a unes localitzacions mal servides pel transport públic.

Més decisiu en el fons és el mite que pot exhibir l'organitzador i en aquest sentit és evident que els tentacles de Cap Roig, *ergo* Caixa Girona, arriben molt amunt. Per descomptat, el model del certamen de Calella de Palafrugell és ben lícit: oferir gales estel·lars amb figures conegudes, sovint d'un alt grau de veterania, a preus no precisament d'obra social. També és lícit que aquest sigui un model que no ens interessa gens ni mica per la seva

El model de Cap Roig de gales estel·lars de figures conegudes és ben lícit, però la seva aportació cultural és escassa

escassíssima aportació cultural a l'estiu musical del país.

Ara bé, el model Cap Roig ha sacsejat la no gaire llunyana Peralada, com una ullada al programa d'aquest any certificava. La música clàssica ha quedat en retirada, i els resultats del que hi ha hagut han estat desiguals, tot i que a ningú el deuria sorprendre que Flórez omplís i Frühbeck de Burgos no. Més perplexitat causa que el nou responsable del certamen descobreixi la sopa d'all: sí, l'òpera és molt cara, i sí, les coproduccions són imprescindibles. Com les que Peralada ha fet

durant molts anys i esperem que torni a fer si el Castell vol continuar sent un referent.

En tot aquest panorama és curiós subratllar com la Schubertiada és, al costat del Vendrell amb el magnífic Auditori Pau Casals, segurament l'únic festival que disposa d'un espai sense problemes per al repertori que ofereix, mentre Torroella espera que algun dia es faci realitat el tan anunciat auditori. Amb la qual cosa tornem al començament. Sort de Torroella i Vilabertran per mantenir-se en el camí del rigor i l'excel·lència. ■